
Orzeczenie trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 czerwca 1987 r., P. 1

Palestra 31/12(360), 113-114

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dewiacji, i zwraca uwagę na skutki, a nie na przyczyny zjawiska. Działa ona bez zarzutu w wielu wypadkach, lecz nie we wszystkich.

Budzi też zastrzeżenie twierdzenie autora, że osiągnięcia kryminologii dadzą się sprowadzić jedynie do interesującego eksperymentu. Bez wyników tego „eksperymentu” nasza wiedza o przestępstwie i przestępcy byłaby żadna. To pociągnęłoby ujemne skutki dla wymiaru sprawiedliwości. Zresztą skutki zaniedbań w dziedzinie kryminologii w naszym kraju odczuwa się do dziś.

Mimo całego szacunku dla humanitarnych poglądów Christie'go mam poważne wątpliwości, czy te teorie dadzą się zastosować w naszym kraju. Zastąpienie kary pozbawienia wolności przez kary pieniężne ma sens w społeczeństwie bogatym, a my takim nie jesteśmy. Słuszny jest — co prawda — postulat ewolucji wymiaru sprawiedliwości w kierunku restytucji szkód wyrządzonych przestępstwem, ale nie jest on łatwy do zrealizowania. Inny postulat zmierzający do zastąpienia sądów powszechnych przez sądy niezawodowe i niewyspecjalizowane, przy równoczesnym wyeliminowaniu biegłych, jest niewątpliwie czystą utopią. Praktycy wymiaru sprawiedliwości mają już obecnie dostatecznie dużo kłopotów z niekompetencją osób przewijających się przez sale sądowe, aby poszerzać dalszy kult niekompetencji.

Powyższe krótkie uwagi krytyczne nie umniejszają w sposób zasadniczy walorów recenzowanej pracy. Jest to dzieło wartościowe, zasługujące na lekturę ze strony każdego, komu dobro wymiaru sprawiedliwości nie jest obojętne.

Juliusz Leszczyński

Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 czerwca 1987 r. P. 1/87

Trybunał Konstytucyjny, po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 1987 r. na rozprawie — z udziałem umocowanych przedstawicieli uczestników postępowania: Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Rady Ministrów i Prokuratora Ge-

neralnego PRL — sprawy dotyczącej udzielenia odpowiedzi na następujące pytanie prawne Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego: „Czy przepis § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 września 1985 r. w sprawie za-

liczania wartości mienia nieruchomości, pozostawionego za granicą na poczet opłat za użytkowanie wieczyste lub na pokrycie ceny sprzedaży działki budowlanej i położonych na niej budynków (Dz. U. Nr 47, poz. 244), jest zgodny z upoważnieniem zawartym w art. 88 ust. 5 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 22, poz. 99) oraz z przepisem art. 75 kodeksu postępowania administracyjnego?”,

o r z e k a :

1. przepisy § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 września 1985 r. w sprawie zaliczania wartości mienia nieruchomości pozostawionego za granicą na poczet opłat za użytkowanie wieczyste lub na pokrycie ceny sprzedaży działki budowlanej i położonych na niej budynków (Dz. U. Nr 47, poz. 244);
2. ustala trzymiesięczny termin, licząc od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia, w którym powinno nastąpić uchylenie przepisów § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 września 1985 r. w sprawie zaliczenia wartości mienia nieruchomości pozostawionego za granicą na poczet opłat za użytkowanie wieczyste lub na pokrycie ceny sprzedaży działki budowlanej i położonych na niej budynków (Dz. U. Nr 47, poz. 244); w wypadku nieuchylenia wymienionych przepisów tracą one moc z upływem tego terminu.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego

1.

POSTANOWIENIE SĄDU NAJWYŻSZEGO
z dnia 13 października 1986 r.
I CR 276/86

Teza głosowanego postanowienia ma brzmienie następujące:

Jeżeli w skład spadku po cudzoziemcu wchodzi własnościowe prawo do lokalu spółdzielczego położonego na obszarze Polski, wyłączna jurysdykcja krajowa do stwierdzenia nabycia spadku w tym zakresie należy do sądów pol-

skich. Orzeczenie sądu państwa obcego stwierdzające nabycie spadku, w skład którego wchodzi spółdzielcze prawo do lokalu położonego w Polsce, nie podlega w tym zakresie uznaniu z braku przesłanki z art. 1146 § 1 pkt 2 k.p.c.